

rettigheder overalt i Norden med fornøden hensyntagen til forholdene i de enkelte lande.“

Til de anførte spørgsmål kom yderligere, at erfaringerne specielt i krigens tid havde vist, at en almindelig revision af de gældende regler om statsborgerrettens erhvervelse og fortabelse var ønskelig. Efter at spørgsmålet om en sådan revision var taget op på et møde mellem Danmarks, Norges og Sveriges udenrigsministre i Oslo i marts 1946, førtes der efter dansk indbydelse i november 1946 i København nogle orienterende *forhandlinger mellem repræsentanter for Danmark, Norge og Sverige*. Fra svensk side udgik der derefter en indbydelse til at optage spørgsmålet om tilvejebringelse af nye statsborgerlove for hvert af de tre lande. Med dette formål udpegede regeringerne særlige delegationer, der holdt møder i Stockholm den 4. og 5. april 1949 og på Gjendesheim i Norge den 26.—29. august s. å.

Forhandlingerne resulterede i, at delegationerne afgav en fælles betænkning indeholdende udførligt begrundede lovudkast for hvert af de tre lande. Mellem disse lovudkast var der i realiteten fuld overensstemmelse, bortset fra den forskel, der skyldes, at naturalisation i Danmark i henhold til grundlovens § 50 er et lovgivningsanliggende, men i de to andre lande et forvaltningsanliggende; endvidere var nogle overgangsbestemmelser m. v. affattet efter hvert lands særlige forudsætninger.

I de regeringsforslag, som derefter fremsattes, var der enkelte andre afvigelser; bl. a. havde man i Sverige udtaget en bestemmelse, hvorefter statsborgerret, erhvervet ved naturalisation, i visse tilfælde skulle kunne fortabes. Det danske regeringsforslag fulgte fuldtud udkastet i betænkningen.

Under det danske lovforslags 1. behandling i landstinget fremsattes der ønske om, at repræsentanter for de tre landes parlamenter fik lejlighed til i fællesskab at forhandle om den foreslåede nyordning, idet der var flere af dennes bestemmelser, hvorom meningerne var delte, og som derfor ønskedes overvejet nærmere. Sådanne *fællesskandi-*